

Väljaandja: Kadrina Keskkool

Toimetuse: Anneli Raud, Marika Soone, Mai Fäelmann, Merike Lillemägi, Ebe Abner, Liivi Heinla, Katrin Mägi, Marianne Annula, Kersti Tarkmees, Marge Abner, Liina Suurkivi

Esikaanel 7.a klassi õpilase Kaarel Karelli taust, 8.b klassi õpilase Luise Grethen Nirgi joonistus „Käed“ ja Tanel Sihveri foto

Tagakaanel 7.a klassi õpilase Kaarel Karelli taust, 3.b klassi õpilase Maarja Möldereri joonistus

Trükk: Agur Trükikoda

Juured ja Võrsed

VII

Kadrina Keskkool 2017

Head lugejad!

Käesolev aasta on kuulutatud laste ja noorte kultuuriaastaks. Sel puhul toimub meie riigis palju kultuurisündmusi, mis on mõeldud just meie järelkasvule. Ka see Teie käes olev almanahh on koostatud ja välja antud, mõeldes järgmistele põlvetele ja tähistades laste ja noorte kultuuriaastat.

Kadrina koolil täitub sel aastal 115 tegevusaastat. Aastad mööduvad ja tähtsamad sündmused saavad jäädvustatud koolikroonikassegi. Igas aastas on aga ka midagi enam ja omanäolisemat, mis vajaks ja vääriks esiletoomist ning säilitamist.

Siia almanahhi on kokku kogutud õpilaste viimase aja omalooming, mis kajastab mõistlikke mõtteid, uhkeid unistusi ja arukaid arvamusi. Siit leiame erinevaid teemakäsitlusi ja vaatenurki nii kooli seest kui ka väljastpoolt kooli.

Mine tea, võib olla on just selles almanahhis mõne tulevase tuntud kirjamehe või kunstniku esimesed tõsisemad omaloomingulised katsetused.

Häid lugemiselamusi!

Täna kõiki, kes selle almanahhi koostamisel ja väljaandmisel abiks olid!

Arvo Pani

Kadrina Keskkooli direktor

Ood koolielule

Mis oleks üks kool
ilma koolimeluta,
ilma igasuguse huumorita,
ilma väikese palaganita?
See oleks üks monotoonne paik,
kus kõik ümbritsev oleks kalk.

Oh, mis teeks me ilma koolieluta?
Oh koolielu, oh koolielu!
Sa värvikas ja kirev.
Sa näinud päevi halbu-häid,
nii ogaraid kui helgeid päid.

Oh koolielu, oh koolielu!
Sa annad värtsi juurde
me igapäeva õppimistele
kui ka kõigele muule.

Anett Altmäe
11. klass

„Koolikalli“
Reelika Ratsov
3.b klass

Koolimaja

Kadrinasse sisse sõites
paistab kohe meie kool.
Välimus on särav-valge,
lambid igal pool.

Kool on saanud uue ilme,
puud on maas ja kadund' pinged.
Kõnniteed on tehtud kivist,
rattaparklas rattad rivis.

Seest on kool üsna sama,
nagu olnud aastaid.
Mõni klass on üpris vana,
mõni tundub moodsam.

Kool on vastu pidand' pikalt,
väarikas on ta ikka.
Aastaid on tal üle saja,
Laste naer veel pikalt kajab.

Krislin Mägi
10. klass

Ühe kooli lugu

Tänavaaäres seisab suur valge maja. Varavalges põlevad juba akendes tuled. Need tuled on kui valgus eaka hoone silmades, mis on näinud paljutki.

Ühes vaikses nurgas, päris tänavaserval oli sellel majakesel hea olla. Igal aastal, kui puude lehed hakkasid kolletuma, teadis maja, et nüüd ärkab ellu tema sisemus.

Juba varahommikul peatusid maja ees hobused ja vankritest ronisid välja särasilmased mudilased. Oi seda jutuvada ja naeru, mis siis majas oli. Vahepeal muutus sumin vaiksemaks, siis jälle paisus. Vanale majale meeldis see väga. Mõnus oli tunda endas sellist elu.

Aastad aga läksid ja mingil hetkel tundis vana maja, et mõnusast olemisest ei olegi enam juttu. Kuidagi kitsaks hakkas jääma. Juhtus sedagi, et müramise hoos tehti vanale majale liiga. Siis saabuski aeg, kus vana maja pidi oma hinge saatma uude ja kivisemasse hoonesse. Oi, seal oli ilus. Ruumid olid valgemad ja suuremad, laed kõrgemad ja seinapragudest ei puhunud sisse tuult. Kõik oli hea ja soe. Majale tundus, et ka lapsed olid vaiksemad ja nagu väarikamad. Tarkust nõuti taga siiski sama hoolsalt kui varem.

Taas möödusid aastad ja jälle tundis maja, et tasapisi hakkab kõigile ruumi napiks jääma. Lapsi tuli igal sügisel aina rohkem ja rohkem. Ja maja rõõmuks jäid nad üha kauemaks. Kui alguses piirduti 3 aastaga, siis nüüd juba 8 ja mõned tublimad jäid lausa 11 aastaks. Nii suurenes ka maja. Alguses ehitati juurde üks tiivake, aastate pärast terve korpus ja siis uus aula. Nüüd tundis maja end juba päris suurena. Nagu loss kohe.

Nii on see maja siis seisnud ikka sellesama tänava ääres. Aina kasvades ja uuenedes, kuid oma sisult ja eesmärgilt samaks jäädes. See on meie kool.

Aiko Allmäe

9.b klass

Kadrina Keskkool läbi aegade

Kord ühel hilisõhtul, kui kõik juba oma kodudes magasid, hakkasid hooned ja ehitised Kadrinas omavahel rääkima. Vestlusest arenes kähku vaidlus, kes neist on vanim kool.

Praegune kool väitis, et tema on kõige vanem, tervelt 77-aastane. Omaaegne R. Johanson majaja kinnitas, et tema on vanim, 109-aastane. Siis sekkus väitlusse ka staadion. Ikka üht joru ajades, et hoopis tema on vanim. Teised hooned lükkasid selle väite kohe ümber öeldes: „Kui kooli poleks, siis poleks ka sind!“

Staadion jäi vakka, teised hooned jätkasid aga tuliselt. Praegune kool küsis: „Kuidas sa tõestad, et oled vanim?“ R. Johanson majaja teatas: „Kuidas ma tõestan? Ma sulle tõestaks, kui mul oleksid käed!“ Küsis aga samas vastu: „Kuidas sina tõestad, et oled vanim?“ Praegune koolihoone vastas: „Mind ehitati kooliks ja ma olen seda siia maani. Sina peaksid seda teadma. Sa olid siis ju olemas.“

R. Johanson majaja hõiskas võidurõõmsalt: „Nüüd sa ise ütlesid, et mina olin juba olemas, kui sina valmis said!“ Aga praegune kool lisas: „Ma pidasin silmas seda aega, kaua kool sinus tegutses.“ R. Johanson hoone jäi mõtteisse. Paarkümmend sekundit hiljem hüüdis ta: „See ei loe midagi!“

Ja nii nad vaidlesid kuni varaste hommikutundideni. Siis katkestas neid Kadrina kirik, kel sai vaidluste kuulamisest villand. Kirik teatas: „Kui te tõesti tahate teada, kumb teist on vanem, siis kuulake hoolega. Esimene kool Kadrinas oli üks kirikukool, mis tegutses aastatel 1691-1706. Kahjuks hävis hoone sõja käigus. Kool rajati 1902 Strandmannide majja. See

tegutses seal mitu head aastat. Ja seejärel asus kool Strandmannide majas ja siis praeguses hoones. Lõpetage oma mõttetu vaidlus. Tähtsaim on see, et kool oleks laste jaoks olemas.“

Märkamatult oli kätte jõudnud hommik ning hooned olid nõus omavahel ära leppima.

Karl-Martin Laasberg

6.a klass

MINU KOOL

MINU KOOL ON KÕIGE PAREM,

JÕUAN SINNA KÕIGE VAREM.

ELAN ÜLE TEE

JA POPPI MA EI TEE.

KOOL SEE ASUB KADRINAS,

KÄIN SEAL ENNAST HARIMAS.

MINU KOOLIS ON NII HEA

JA SEAL ÕPPIMA MA PEAN.

Karinee Sulengo

1.b klass

Minu kool

Minu kool on mulle armas,
juba neljas aasta ma
käin ja õpin, olen varmas,
minu kool on Kadrinas.

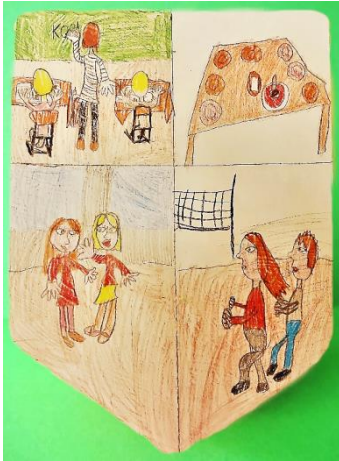
Lahedad siin õpetajad,
klassikaaslased on ka,
lahedad kõik poisid, plikad,
koolis käin heameelega.

Lisete Kalvet
4.a klass

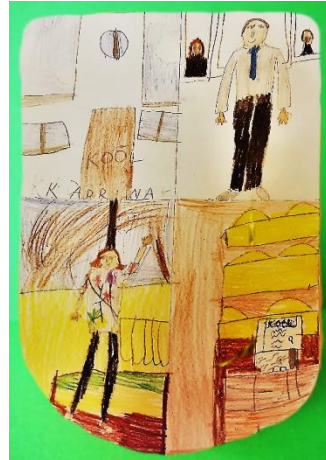
Koolitee

Koolis käisin kipat-kõpat,
õppisin seal matet-tõpat.
Tantsisin ja tegin tralli,
viie eest sain kodus kalli.
Nii ma lasen lauluga
täpselt sama auruga.
Kui on läbi kaksteist klassi,
siis ma edasi ei passi.
Ülikooli poole rühin,
seitsme tuule poole pühin.

Laur Lepik
3.d klass

„Kooli vapp“
Maarja Mölder
3.b klass

„Kooli vapp“
Mirtel Pipenberg
3.b klass

„Koolimaja“
Eliise Nigol
1.b klass

„Koolimaja“
Karinee Sulengo
1.b klass

Milline võiks välja näha Kadrina kool tulevikus?

„Bioloogiaklass läbi virtuaalprillide“

Emilia Vall

9.c klass

„Ronimis- ja liumäed, kotttoolid ja batuut, keksuala ja pallimeri, kiik ja toiduautomaat – kõik, millest võiksid unistada väikesed koolijütsid“

Vanessa Akdavletova, Jane Valgma, Sandra Valving ja Emily Luik

9.b klass

MINU KOOLITEE

KOOLITEE ON PIKK,
NATUKENE KÕVERIK.
KÕNDIMA SINNA EI PEA,
LAON PLIATSITE REA.
MULLE MEELDIB VAHEAEG,
KUNA SEE ON LAHE AEG.
MÕTLEN, MIDA RÄÄGIN MA.
SÕBER ÜTLEB NII JA NAA.
MULLE MEELDIB ÕPPIDA.
VÄSITAV ON KÕNDIDA.
VÄGA TORE ON MU KOOL,
SÖÖKLAST PUUDU ON MEIL SOOL.
MULLE MEELDIB EESTI KEEL
JA MUL ON VÄGA HEA MEEL.

Eliise Nigol
1.b klass

Koolitee

Meie teiseks koduks on kool.
Kui täpsem olla,
siis Kadrina Keskkool.

Seal asub meie teine pere.
Möödudes ju üksteisele lausume tere.
Harjunud me juba sellega oleme,
kuid samas iga päev midagi uut kogeme.

Õpetajatel iga päev midagi uut meile varuks,
mis tulevikus tänu neile tuleb kindlasti kasuks.
Kõhtu täidavad meil kokatädid,
kellel päeva lõpuks käed on väsinud.
Medõde tervise eest kannab hoolt,
annab tabletist terve või hoopis pool.

Väike kool me võime ju olla,
kuid kokku siiski oskame hoida.

Meil kõigil on raskeid aegu,
kuid välja tuleme nendest, pea püsti, vaevu.
„Haridus on valgus!“
tuletame endile meelde,
kui jõud otsa saamas,
sest koolitee ju alles elu algus.

Laura Pruul
8.b klass

Minu imelik koolipäev

Ma ärkasin üles ja vaatasin aknast välja. Märkasin midagi imelikku ... Taevas oli roheline ja maa sinine. See tundus imelik, kuid ma ei hoolinud sellest, sest olin kooli hiljaks jäämas. Hakkasin koolikotti selga panema, aga ... Selle asemel oli lihtsalt üks karp, millel oli kirjas KOOL.

Võtsin karbi kaasa ja asusin teele. Kooli jõudes pidin minema läbi mingist väravast, mis nägi välja nagu lennujaama turvaväravad. Siis läksin klassi. Klassis ei olnud toole ega laudu. Olid vaid masinad, mis tegid imelikku häält. Panime need pähe ja meile pumbati kogu tunni tarkus sisse. Söögivahetunnis sõime siniseid makarone ja jõime oranži piima. Maitse oli neil hea. Pärast sööki olid veel mõned tunnid. Näiteks ajalootunnis läksime ajamasinasse ja rändasime dinosauruste aega. Loodusetunnis aga läksime metsa puude otsa ronima. Olin just pooltel teel kõige kõrgema puu otsa, kui korraga kostis minu kõrvu mingi plärisev heli.

Kangutasin unised silmad lahti. Minu äratuskell näitas aega 7.00.

Mia Leemets

4.b klass

Lahe kool

Kadrina kool on hästi tore,
sellist kooli mujal pole.
Kool on väljast superkena,
seda ütleb ka mu ema.
Õpetajad toredad,
vahel ka tõredad.

Koolikellal kaunis heli,
seda kuuleb iga
meie kooli veli.
Vahetund on mahe.
Kool on täiega lahe!

Eleriin Kruusmann

5.b klass

KOOLIS KÄIN
MULLE MEELDIB KOOLIS
KÄIA. ÕPETAJA ON MEIL
KENA. KÕIKIDEL ON PINGINAAB-
RID. KÕIKIDEL ON LÕBUS OLLA.
ÕPIME JA KUULAME. RÕÕMUGA
ME TÖÖTAME. LÕPUKS SAAVAD
TUNNID LÄBI. ÜTLEME; HEAD
ÕHTUT, ÕPETAJA JA KÕIK
KOJU LÄHEME.
KRISTO
KURVE
1.B KLASS

Minu kool

Koolimaja on meil suur,
siin kasvab väärtustega puu.
Mulle meeldib meie kool,
hästi õppida on soov.
Minu klass on 2.b,
palju klasse on meil veel.
Meil õpetaja klassi ees,
tal nimeks on Tarkmees.
Kui õpetaja tarkust jagab,
siis tunnis keegi meist ei maga.

Brigitta Suvi

2.b klass

Kolmapäeval Kadrinas

Kord käis kevad kolmapäeval Kadrinas külas. Kuu kumas, Kadrina Keskkoolis kõlas kell. Kodukirja keskel kirjas: käitu kenasti. Kihvti koolistaadioni kõrval kohisesid kuused, köögis küpsetati kapsaröoga karbonaadiga. Koolikella kõlades kalpsati klassi. Kaks koolilast kukkusid karjuma, kuna kuum kakao kõrvetas keele. Klassiõpetaja kutsus kriiskavad koolijütsid korrale, kantseldades keerulist koolitükki kirjutama. Kindlasti kiidab kooliõpetaja kena käitumist, kui ka keskkooliõpilaste kirjandid koolis kogutud kogemusi kiirgavad. Kuigi koolijütsid koolikommunis kanda kinnitanud, kibeletakse kevade kaugenedes kirevast koolielust kolmeks kuuks kaugemale.

Kattri Ann Lindam

10. klass

Koolielu

Septembrist maini on päevad kui loetud
ja hängida aega on vähe.

Kõik raamatud kapsaks saab loetud
ja valemid õpitud pähe.

Me meeled on õppetööst pinges,
häid hindeid on saada ju lahe.
Kõik õpsid koolis on vinged,
kuid koju õppida anda võiks vähem.

On koolis mul sõbrad, kamraadid,
kellel mõtetes ägedad plaanid.
Saaks Jukudest Juhanid vaid,
et ellu võiks viia kõiki neid.

Martin Stadnik

7.a klass

Koolielu

Hommikul ma magan sisse
Kooli minnes kannan susse
Asju kaasa ei võtnud pooli
Nüüd ma lähen erikooli

Sinna minna ma ei taha
Luban et ma pole paha
Kooli tulen õigeks ajaks
Isegi kui nuge sajak

Lisette-Leontine Pöder

7.a klass

Parandan ma hinded kahed
Kolmedega pole vahet
Õhtuti nüüd varem voodi
Olen koolilapse moodi

Järsku kuulen karjet peas
Ema seisab ukse peal
Oli unenägu see
Oh mis kergus südames.

Millised võiksid olla unistuste õpejad?

„Lahke meesõpetaja“
Tenno Tingas
5.b klass

„Igati trendikas“
Helander Vodja
5.a klass

„Ilus ja noor“
Marianne Kaldoja
5.a klass

„Alati naeritav“
Elise-Helene Pohla
5.a klass

Millised näevad välja õpetajad modernistlikus kunstis?

„Kolmesilmne ja digitaliseerinud“
Kristjan Taimla
9.a klass

„Smailistunud“
Luise Grethen Nirgi
7.b klass

„Eriti värvikad isiksused“
Pille Riin Erikson
9.a klass

„Mitmetahulised“
Mirell Viru
9.a klass

Koolielu

Ükskord koolist koju tulin,
neli kahte saanud olin.
Imestasin, kuis nii juhtuda sai,
parem oli isegi kaheline Rain.

Õpetaja selles süüdi vist,
kaelas mul nüüd õnnetuse rist.
Kohe, nii kui asjad peas ei ole,
mingit armuandmist tema poolt siis pole.

Õppima nüüd jälle asun,
loodan, et see ära tasub.
Kahed viiteks muudan ma,
et saaks rahus elada.

Mart Pöder
7.a klass

Mínu kool

Läksin kooli, olin kuus,
kõik see oli mulle uus.
Tunni ajal olen usin,
õppetööde kallal pusin.

Vahetunnis laste kilkeid
kuulda on kui rõõmuhõikeid.
Ümberringi kisa, kära,
vahel väsitab mind ära.

Õpetaja üsna tore,
õpetab meid nii mis kole.
Tarkust tuleb iga päev,
siis kui ise vaeva näed.

Sirell Deede
2.b klass

Koolipäevad

Hommikuti koolilapsed
tõttavad kõik kooli.

Vahel, enne koolikella
põikavad ka poodi.

Ühel janu, teisel nälg,
kolmas lihtsalt passib.
Igaüks meist koolikotti
oma seljas tassib.

Garderoobis enne tundi
sagimist on palju.
Kes seab oma riideid korda,
kes veel viskab nalju.

Nii käin päevast päeva koolis.
Õppimisest väga hoolin.
Kool mul tarkust õpetab.
Varsti kooli lõpetan.

Triinu Kalda
6.a klass

Kuidas koolis ellu jääda?

Hirmulugusid koolist räägitakse lastele juba aastakümneid, kuid mida varem pahaaimamatut last ette valmistama hakata, seda tõenäolisem on, et ta selle ka üle elab. Statistika näitab, et ühes nädalas jätavad miljonid õpilased oma loovuse, kaine mõistuse või huumorisoone nendesse kurikuulsatesse hoonetesse, mida nimetatakse haridusasutusteks.

Tahad teada, kuidas oma last kõige paremini kaitsta? Meie oleme sinu jaoks ausalt üles kirjutanud tõe, mida pole veel keegi rääkinud, ja AINULT parimad nipid, mõeldes AINULT sinu lapse heaolule. Jätka lugemist, kui sa hoolid oma lapsest! LISAKS intervjuud otse sündmuskohtadest!!

1) Kontrolli igal õhtul, kas Su lapsel on kodutööd tehtud!

Ka kõige armsamat õpetajat võib suuresti ärritada tegemata jäetud kodused tööd! Esiti rahulikuna tundunud õpetaja võib aja möödudes muutuda sinu lapse õudusunenäoks, kui laps teatab õpetajale, et tal pole jälle kodutöö tehtud!

2) Uuri kooli ajalugu!

Kunagine vangla, hullumaja või veelgi hullem, ühtegi viidet hoone eelnevale ajaloole pole? Kui sa ei usu, et sellel võib olla mõju sinu kallile lapsele, siis loe järgnevat lugu.

LAPS TEADMATA KADUNUD PÄRAST ÕISES KOOLIMAJAS VIIBIMIST!

(nimed muudetud konfidentsiaalsuse huvides)

„Kui ma kohtusin esmalt nende noortega, nägin kohe, et hirm oli nende üle võimu võtnud. Asusin asja kallale ja intervjueerisin ühte neidu. Liisi (15): „Me lihtsalt käisime seal mata konsultatsioonis ja kõndisime rahulikult, eks ole. Järsku Martinit ei olegi! Mina siis kõndisin ringi mööda maja ja hõikasin teda. Ma arvasin juba, et see on mingi nali, ja läksin koju ära. Järgmine hommik tuli välja, et polnudki nali. Noh, egas keegi ei teagi, kus Martin on.“ [...]

KUI SEE SIND VEEL EI VEENNUD, SIIS POLE SUL MÕTET EDASI LUGEDA!

3) Veendu oma lapse heas sõprusringkonnas!

Kui miski suudab sinu last rahustada keset pingerikast koolipäeva, siis on see üks väike kaardimäng või lõbus vestlus vahetunnis toredate sõpradega! Uuri nende tausta ja hobisid. Ka sõbrad võivad olla need, kes su armsa võsukese vaele teele viivad.

4) Seleta rahulikult ja ise paanikasse minemata, mis last täpselt ees ootab!

Kõige olulisem on sinu enda rahulik meel. Kui näitad oma tõelisi emotsioone (paanika, hirm), võib vaesekene veelgi rohkem endast välja minna. Aga pea meeles, et see on kõik sinu lapse hüvanguks. Tal on kergem kohaneda, kui sa üritad talle tema olukorda seletada. Need uudised kättesaanuna võib lapsel esineda mitmeid staadiume, kuni ta olukorraga kohaneb:

- 1) šokk
- 2) uskumatus
- 3) eitus
- 4) vanema süüdistamine
- 5) keeldumine minna haridusasutusse.

Kuid ole mureta, ta lepib reaalsusega mõne aja möödudes.

5) Ole talle toeks!

Kõige olulisema nipi jätsime me viimaseks. Ole toetav vanem! NB!) Sobiv lugemine ainult valitud lugejaskonnale. Ebasobiv lastele, kes ei ole teadlikud koolist. Artiklis on kasutatud statistikat ebausaldusväärsetest allikatest. Artiklis kasutatud intervjuud võivad ja võivad ka mitte olla väljamõeldud.

Gerda Jamsja

8.a klass

Nädal

Esmaspäeval lugu paha:
kooli minna mul on vaja.
Pinginaaber kirjutab maha,
matas arve üle saja.

Teisipäeval halvem veel:
esimene inglise keel.
Kontrolltöö on tulemas,
aeg on ruttu minemas.

Kolmapäeval parem on:
loodusõpetuses konn.
Arvutis me ei kirjuta
klahve ainult klõbista.

Neljapäeval igav pole,
kuigi ilm on väljas kole.
Esimene kehaline,
seal ma olen viieline.

Reede venib nii mis kole,
tahtmist õppida mul pole.
Lõpuks läbi saanud kool,
kelgumäel ma täitsa hoos.

Laupäeval magan kaua,
koristan ja katan laua.

Pühapäeval magan veel
kodutöö on eesti keel.

Ja nädal algab sama rada.

Berit Purk
4.a klass

Vahetunni räpp

Kustav in the house!
Jou, jou!
See ei ole jahe tund.
See oli hoopis vahetund.
Vahetund on lahe tund,
lahe tund on vahetund.
Siis ei ole mingi värk,
kui sul püksist väljas särk.
Vahetunnis olla võid,
klassis limonaadi jõid.
Sõpradega hängisid,
vetsus käisid, mängisid.
Kui aga kõlab koolikell,
südame alt mul kohe hell.
Ära sina passi,
jookse kohe klassi.
Klassis oled krips ja kraps
tubli õpilane naks.
Kui sa aega viidad,
siis õpetaja sind ei kiida.
Jee!

Kustav Klaus
3.d klass

Carmen-Ceithlyn Kala ja Kadi-Liis Kandala (6.b klass), Triinu Kalda, Anete-Andra Algepus, Liis-Marii Kaso, Madli Nokkur, Marta Reimal, Claudia Rüttnann ja Aleksandra Saar (6.a klass), Pauline Lotta Viise (7.a klass)

Anita Algus, Karmel Korkma, Kirke Rindberg (7.b klass)

Anita Algus, Merily Anni ja Karmen Krivonogov (7.b klass),
Mirjam Mäekivi (7.a klass)

Karmen Krivonogov (7.b klass), Aigi Einmaa, Mirjam
Mäekivi, Pauline Lotta Viise (7.a klass)

Tüli külmkapis

Külmikust kostis lärmi,
uks vajus äkki lahti.
Morsikann, roosat värvi,
otsustas minna teise lahtri.

Keefir, muidu laisa moega,
voolas ojadena nagu jõgi.
Võitoos oma käimistoega
oli must nagu nõgi.

Mustikamoos muigel näoga,
hapukoor ülbust täis.
Kanamuna oma suure peaga
edasi–tagasi käis.

Kapis valitses täielik kaos,
nagu sõda oleks üle käinud.
Toit ei hoidnud end vaos.
Seda pole enne näinud.

Tüli alustas hapukoor,
kui kuulis koolitunnist.
Selle peale ütles pohlamoos.
„Pühi puhtaks suu õnnest!“

Nimelt Minnal tuli teha valik,
mida tundi kaasa võtta.
Kapi ees lebas ranits,
kuhu kogu see mees siis tõttas.

Nüüdseks see nali on läbi,
sest kaasa said kõik.
Minnal pole üldsegi häbi,
sest valmis magus tordilõik.

Minna Lilleoja
8.a klass

Hea hinde retsept

❖ Gluteenivaba

Kogus: 1 portsjon

Valmistusaeg: 10 080 min

Koostis

1tk
5tk
300ml
10tk
1tk
500ml
1tk
400g
250g

Koostis- ja maitseained

hea õpetaja
koolitund
tähelepanuvõime
kodutöö
iseseisev töö
pisarad
ema
šokolaad
ränk töö

1. Vispelda ühes kausis hoolikalt õpetaja (päikese käes kuivatatud) ja koolitunnid. Segamise ajal lisa 300 ml tähelepanuvõimet.
2. Teises anumas sega kokku kodused tööd ja iseseisev töö. Ära unusta pisaraid! Lisa töödele 200 g purustatud šokolaadi.
3. Sega esimese kahe anuma koostis kokku ning viska minema.
4. Aseta uude kaussi õrnalt ema ning lisa 200 g tükeldatud šokolaadi. Sega ränk töö pisaratega ning määri emale. Küpseta 25 kraadi juures 120 minutit ja 23 kraadi juures veel 960 minutit.
5. Nirista soovi korral veel pisut pisaraid.

HEA TEADA!

Omanäoliste tulemuste jaoks võib lisada silma järgi enesehaletsust või näpuotsatäis hirmu. Võib riskida ka spikrite lisamisega - tulemused on ettearvamatud. Piiriks on vaid fantaasia ja motivatsioon!

Maria Elisabeth Bremen

9.a klass

Kadrina Keskkooli koolijüts

Kadrina koolis käivad korralikud kodanikud. Koolipäev kestab koidust kuni kojuminekuni. Kodus kulgeb kodutöödega katsetamine. Kadrina keskkooli koolilapse kiire koolihommik käivitub kraanikausis karastamisega, korraliku kikude kratsimisega, ka koolikott korjatakse koridorist kaasa. Kooliteel kaeb krapsakas koolilaps kevade kulgu – kerkivad kullerkupud, kisendavad kajakad, kaunid kitsetalled kepsutavad kesapõllul. Kooli koridoris kõndides krõmpsutab kooliõpilane krõbisevaid kõrsikuid. Koolitundides kirjutab koolilaps kõik korrutised korralikult kaustikusse. Koolilõuna kohustab koolilast kartulit kugistama. Ka keefiri kaanimine kiirendab koolijütsi koduste tööde korrastamist. Koolipäeva kulminatsiooniks kujuneb klassivenna kiire kaubikuga koju kihutamine.

Kaupo Vehk

12. klass

„Võõrlük“ Kadrina Keskkoolis

Eelnevad 9 aastat olid minu õpingud toimunud Tapa Gümnaasiumis, kuid lõpuklassis üsna viimasel hetkel otsustasin jätkata haridusteed Kadrina Keskkoolis. Kas kahetsen? Ma ei usu, kuid igatsen enda eelmist kooli. Igal hommikul, kui sõidan Kadrinasse, tundub mulle, et olen sattunud justkui teise riiki. Inimesed ning keskkond on Tapa omast üsna erinevad ning siia maani pole ma sellega veel harjunud.

Valik jäi Kadrina Keskkooli peale sellepärast, et see ei ole väga kaugel Tapalt ning nii palju, kui ma olen käinud olümpiaadidel, on Kadrina õpilased olnud alati parimate hulgas. Teiseks põhjuseks oli aga see, et kukkusin läbi katsed sinna kooli, kuhu oli plaan esialgu minna. Ju siis ei olnud piisavalt tark.

Terve suvi ma kooli pärast ei pabistanud, kuid kui saabus august, tuli mul tõeline närv sisse. Iga päev analüüsisin seda, missugune hakkab mu elu olema ja milline on minu esimene päev uues koolis. 5. septembril 2016 kell 8.30 seisin ma uue kooli uste ees ning minust möödusid väiksema kooliastme õpilased lilledega, kuid suurema astme omi ma ei näinud. Pinge minu sees aina kasvas ja aina rohkem tekkis segadust, olin nõus sellel hetkel selga pöörama ning tagasi Tapale minema. Selja pööramine tuli tegelikult kasuks, sest nägin enda uusi klassiõdesid. Ma ei tea, kust minus selline julgus tuli, aga ma läksin nende juurde ja hakkasin rääkima. Tavaliselt on mulle üsna suureks probleemiks kõnelemine võõrastega, sest nii suur närv tuleb sisse ja keel läheb sõlme ning ka hääl kaob

ära. Õnneks said asjad korda ning nad võtsid mind enda kampa ja kohe tekkis turvatunne.

Teine päev Kadrina Keskkoolis, kui toimusid juba tunnid, oli hullem kui viies september. Kõik tundus veelgi võõram kui eelnevalt. Mitte mingit turvatunnet mul enam ei olnud. Mõistsin, et siin on igaüks enda eest ja keegi ei hakka minuga siin pikemalt „nunnutama“. Ma polnud varem kunagi nii segaduses ja hirmul olnud kui sellel päeval. Kõndisin tuimalt teiste järel, pilk maas, ega suutnud eriti keskenduda õpingutele. Pärast esimest matemaatikatundi oli minu pettumus suur. Ma ei oska isegi põhjendada, milles oli asi. Õpetaja oli üsna hea, kuid tundsin, et väärin ehk rohkem laia matemaatikat. Nüüdseks olen laias matemaatikas ja väga rahul. Kuid kui tagasi tulla teise päeva Kadrina Keskkoolis, siis sain ma üsna paljudega tuttavateks. Huvitav oleks teada saada nende esimest muljet minust. Arvan, et nende arvamus minust on muutunud võrreldes esimeste päevadega. Loodan, et ikka positiivsemas suunas.

Minu esimene pool aastat Kadrina Keskkoolis on peaaegu läbi. Olen saanud kõikidest hirmudest ja pettumustest üle ning pühendan ennast õpingutele. Üritan enam-vähem õppida neljadele ja viitele, kuid kahjuks kipub mõni kolm ka sisse tulema. Olen teinud enda järeldused ja uue kooliga seostuvad mul ikka positiivsed mõtted.

Milena Konovalova

10. klass

Õnnelik õpilane

Kas tunnend sellist inimest, kes ärkab hommikul hea tujuga ja tunneb head tunnet, et saab lõpuks ometi kooli?

Saage tuttavaks, see olen mina. Minu jaoks pole kool kohustus, vaid nagu hobi.

Ma ärkan hommikuti rõõmsalt ja olen väga energiline. Koolis naeratan igale vastutulijale. Minu lemmiktunnid on ajalugu, füüsika, matemaatika ja loomulikult ka inglise keel.

Kõik õpetajad on väga meeldivad. Minu lemmikõpetaja on inglise keele õpetaja. Tema tundides saan kõigest väga hästi aru ja kõik on super.

Kool ongi minu hobi, sest mul pole nahunii midagi muud teha. Kodus arvutis olen väga harva. Õues ma käia ei taha, kuna tahan õppida ja väga targaks saada.

Vahetunnid kestavad ka liiga kaua. Ma ei oska kuidagi oma aega sisustada, liiga vähe tegevusi, liiga palju vabadust. Kõik vahetunnid võiks ära kaotada, tahaksin olla ainult tundides ja õppida, õppida, õppida ...

Äratuskella helina peale üles ehmatades pühin oma otsaesiselt külma higi ja tunnen kergendust, et see õudus lõpuks läbi sai.

Õnneks oli see kõik unenägu ja ma olen õnnelik, et ma pole reaalsuses selline nagu oma unenäos.

Lizbet Mutli

9.c klass

Minu õde

Kord, kui mu õde esimeses klassis käis,
ta mulle väga rumal näis.

Ta teadis küll tähestikku peast,
aga seda ainult esimesest reast.

Ma arvan, et ta tegelikult oli tark,
ja ilmselt tema jõuallikas oli salakarp.

Ta õpib koolis nüüdki hästi
ja kodutööd teeb ära kõik, mis kästi.

Selline ongi minu õde - nüüdseks suur,
laual õpikud on ümber nagu puur.

Pea on temal igasugu tarkust täis
ja enam rumalana minule ta ei näi.

Keitlin Meribel Mägi

4.a klass

„Arsinoé“

Liisbet Leemets

8.a klass

Hea pinginaabri retsept

- 1 pk tarkust
- 2 pk abivalmidust
- 2 dl häid soove
- 4 spl koostööd
- 3 dl pastakaid laenuks
- 3 spl sõbralikkust
- 1 spl nalju
- 400 g head läbisaamist
- 500 g suhtlemist

1. Sega tarkus, abivalmidus, hea läbisaamine ning suhtlemine aeglaselt ühtlases massiks. Seda tuleb kindlasti teha puidust spaatliga ning mitte kiirustades, et mitte pinginaabri tundeid riivata.

2. Lisa hulka koostöö ning sõbralikkus, lase pool tundi seista. Seismisel ei tohi pinginaabrit mitte mingil juhul häirida puudutamise ega lärmiga. Kui segu tundub pärast seismist veel liiga vedel, lisa maitse järgi koostööd ning jäta uuesti seisma.

3. Kalla segu keskmise suurusega ahjuvormi.

4. Küpseta 180 kraadi juures 3 tundi.

5. Glasuuriks sega kokku head soovid, naljad ning pastakad laenuks ja sulata veevannil. Glasuuri koostisainete hulgad on optimaalsed keskmise pinginaabri jaoks, kuid neid võib vajadusel muuta, et kokku sobida käesoleva pinginaabri eripäradega, mis võivad tuleneda väikestest erinevustest kogemuses ja töövõtetes, samuti koostisainete päritolust..

6. Kata küpsetis glasuuriga ning kaunistava vastavalt soovile.

Hea pinginaabri eest on vaja palju hoolt kanda. Kuigi koostisaineid on vähe, tuleb hoolega tähele panna nende täpseid koguseid ning valmistades retsepti sõna-sõnalt jälgida. Alati kokata heatujuliselt!

Johanna Angela Bremen

11. klass

„Preili Martine“

Kattri Ann Lindam

8.a klass

Kuidas ma spikerdan

Ma olen Kristin, klassi parim spikerdaja. Ma spikerdan kõikides tundides ja seepärast istun ma kõrvuti klassi kõige targema tüdrukuga – Andraga. Aga... aga iga kord ei tule spikerdamine välja.

On eesti keele tund ja meil on kontrolltöö. Teadagi, ma unustasin selle ja ei õppinud mitte midagi. Mu mõttes käib alati selline jutt: „Nii! Palun ära vaata praegu siiapoole! Ära pane kätt ette! Uh! Ma ju ei näinud midagi! Nii, oota! Jess! Nii, olemas!“ Ja nii ka seekord. Ma vaatan õpetaja poole, ta tegeleb parasjagu millegi muuga. On vist õige hetk ja ma vaatan Andra tööd. „Ei!“ karjatan mõtetes. „Tal on teistsugune töö... Mida ma nüüd teen? Ma saan ju kolme!“ Ma tunnen, kuidas pisarad mööda mu põski alla voolavad. Ma olen üks neist, kes tahab häid hindeid, aga ei viitsi nende pärast õppida. Üks pisar kukub mu töö peale ja Andra näeb seda. Ta küsib: „Mis on? Miks sa nutad?“ Muidugi ei tunnista ma seda ja ütlen kõige lihtsama vastuse: „Midagi.“ Tavaliselt aitab see mind välja, aga mitte seekord. Andra lausub üle klassi kõva häälega: „Õpetaja! Kristin nutab!“ Õpetaja pöörab näo minu poole ja küsib: „Tibukene, mis viga on?“ Jah, ta räägib jälle selle minu jaoks rõveda tooniga, aga ma kannatan selle välja ja lausun: „Ei ole midagi, lihtsalt pea valutab.“ Õpetajal hakkas minust kahju ja ta saatis mu koju.

Jõudsin lõpuks õnnelikuna koju, sest olin pääsenud järjekordsest kontrolltööst, mille jaoks ma ei õppinud. Otsustasin, et võtan natuke raha ja lähen poodi. Panin riidesse ja hakkasin poe poole liikuma. Kui ma poodi jõudsin, teadsin

ma, et tunnid kestavad ning otsustasin, et pean kiirelt tegema. Ma hakkasin kassase jõudma, kui poe uksest astus sisse õpetaja. Oo ei! Oli juhtunud midagi, mida ma kartsin. Teate mis? Mul oli terve käru täis krõpse ja muud ebatervislikku toitu, mida haige kohe kindlasti ei tohiks süüa. Ma jooksin esimesse riulivahesse, see oli jookide riul. Ootasin natuke seal, kuni keegi koputas mulle õlale: „Tere, kui vana sa oled?“ Ma mõistsin, et see on poe töötaja ja vastasin: „13, kui küsida tohib, siis mis sellest?“ Poemüüja vastas imestusega: „Mis mõttes, mis sellest? See on alkohoolsete jookide riul!“ Ma jooksin ära ja mu käru jäi sinna. Lootsin, et olen pääsenud, aga ma olin oma rahakoti kärusse unustanud... Oo ei! Seal tuli mulle vastu õpetaja, kes küsis: „Isver, Kristin-Maria Deloova jookseb mööda poodi ringi, ise pidid haige olema. Kui kõrgelt sa kukkusid?“ Ma ei osanud talle midagi vastata ja seisin seal lihtsalt, ise peaaegu häbisse suremas.

Olen koduarestis, sest mu ema sai sellest poe juhtumist teada ja oli mu peale väga kuri, kuigi ma ei passinud seal leti juures selleks, et juua osta, aga emad on juba kord sellised. Ma peaks praegu Andraga õues olema, aga nagu ma ütlesin olen ma koduarestis. Kõige igavam tegevus maailmas on istuda oma toas arvutis. Uskuge mind, kui sul on koduarest, siis on see kõige igavam asi maailmas, aga kui sul ei ole koduaresti, on see kõige huvitavam asi. Õnneks kestab mu koduarest ainult viis päeva. See on mu esimene koduarest ja nüüd ma mõistan, miks ei tohi spikerdada ja õpetajale valetada.

Janeli Kang
5.a klass

Kooliõde Tiina

Meie koolis töötab kooliõena minu vanaema Tiina. Ta on koolis töötanud juba üle kahekümne aasta. Ta teab peaaegu kõiki õpilasi. Kui keegi jääb haigeks või saab viga, siis minu vanaema aitab neid. Kui keegi on väga haige, siis tuleb helistada vanematele ja laps viiakse koju. Vahel õpilased vigastavad end tööõpetuse või kehalise kasvatuse tunnis. Siis tuleb vanaemal anda esmaabi. Mõnikord on ta isegi kiirabi kutsunud. Ka vahetunni ajal võib midagi juhtuda. Vanaema teeb ka haiguste vastu õpilastele süsti. Mul on väga hea, et saan alati peale tunde vanaema juurde minna. Tavaliselt ma õpin vanaema töö juures ära, siis ma joonistan oma kujutlusvõime järgi. Kui ema on kaua tööl või koolitusel, siis ootan vanaema juures. Vahel tulevad minu sugulased Mari ja Matu ka vanaema töö juurde.

Karoline Kalja
2.b klass

Kool pärast töötunde

Kui rahvas koolist lahkunud
ja tuled lõpuks kustunud
ning saabub kesköötund,
võiks arvata, et näeme und.

Kõik laste pildid seinte peal
on muutunud valgeks leheks
ja tegelased kõik, kes seal,
nüüd saavad päris kere.

Kõik päeval nähtud lollused
nad tahaks järgi teha.

Andreas Glen Ainlo
5.a klass

Kuri kavatsus

Kusagil kaugel Kadrina kihelkonnas Kadrina Keskkoolis kord kõndis keskööl kummitus Kristella. Koridor krigises külmadest kingadest. Kummitus kavatses kõrvaldada koolikella. Kas kord kaoks koolist kellakaja? Kohutav kuju komberdas kõigepealt kehalise kasvatus kabinetti. Kristella kiikas korvpalli kõrvale, kõõritas kitse, kiikus kräuksuval kiigel. Kuskil kräunus kass. Kohutav! Kellast kippu-kõppu. Kell kükitas Katrini klassis – kahvatu, kukal kange. Korraga koitis – kummitus kadus kaugusesse koos kollase koiduga. Kellaski kadus kabuhirm. Kell kaheksa kuulsid Kadrina koolilapsed kutsuvat koolikella.

Inger Rummo
3.d klass

Koolielu pärast koolipäeva

Igal päeval, kui lapsed koolist koju lähevad, hakkab koolis möll pihta. Kõik raamatud, pliiaatsid, toolid ja lauad ärkavad. Ka võimlemissaalis tõusevad kõik hantlid ja pallid üles. Siis hakkab kooliasjadel oma kooli mängimine pihta ja nii iga päev, kui lapsed on koolist lahkunud.

Ükskord aga juhtus nii, et kooli direktori asjad ei ärganud. Terve koolipere oli õnnetu ja murest murtud. Kooli medõe abiline vihik Tiina ei osanud ka midagi teha ja nii jäi retsept ravimi jaoks välja kirjutamata.

Äkki ilmus välja müstiline võlur Maag. Ta küsis, miks kõik nii murelikud on. Terve kool vastas, et direktori asjad ei ärka üles ja ilma nendeta ei ole üldse nii lõbus ja põnev. Selle peale pöördus Maag esmalt söökla poole ja uuris, mida lõunal süüa pakuti. Nõude ülem härra Pott vastas, et loomulikult kooliasjade lemmikuid - friikartuleid ja viinereid ning joogiks kokakoolat. Maag juurdles selle üle natuke, kõndides edasi ja tagasi, endal kulm kortsus, piiludes igasse kõöginurka. Lõpuks läks ta nägu naerule ja ta kuulutas kõigile, et on sellele salapärasele viirusele lahenduse leidnud. Nimelt on direktori kooliasjad küllastunud rasvastest friikartulitest ja viineritest ning nende meeled on laisad liigsest suhkrust, mida kokakoola sisaldab.

Võlur Maag tegi härra Potile ja tema toredale meeskonnale ettepaneku hakata pakkuma kooli sööklas tervislikumat toitu. Härra Pott andis oma meeskonnale ülesandeks välja mõelda uus ja tervislikum menüü, mis sisaldab rohkem puu- ja juurvilju ning maitsvaid suppe ja magustoite.

Seda juttu kuulsid pealt ka võimlemisasjad ja sattusid sellest tervislikumast eluviisist kohe õhinasse. Vaimustunult hakkasid nad koostama direktori kooliasjadele treeningprogrammi. Tervislikuma eluviisiga liitusid ka teised kooliasjad.

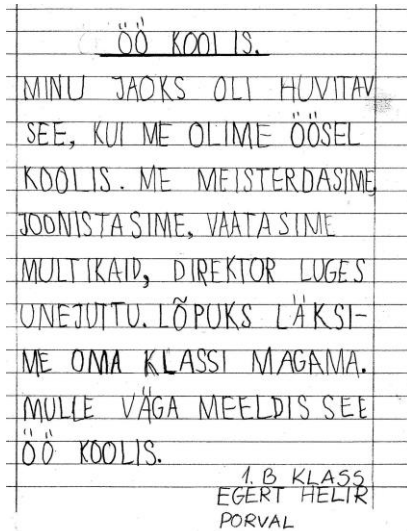
Selline uus eluviis meeldis väga kooliperele ja nad otsustasid seda tähistada ühe suure öödiskoga, kuhu kutsuti ka võlur Maag. Ning juba esimesel peol pakkus härra Pott krõmpsuvaid juurvilju dipikastmega ja mahlaseid puuvilju ning joogiks oli imemaitsev jahutav marjabool.

Raju öödisko, kus tantsiti ja mängiti vahvaid sportmänge, kestis varahommikuni. Selleks ajaks, kui lapsed jälle hommikul kooli tulevad, on kõik kooliasjad kenasti oma kohtadel ja valmis koos lastega koolipäeva alustama.

Alates sellest ajast on kogu koolipere väga terve ja rõõmsameelne. Nad saatsid võlur Maagile tänukirja, kus tänasid teda osutatud abi eest, suunates neid tervislikumat ja kergemat eluviisi järgima.

Maris Piispea

4.a klass

Keldri kummituste saladus

See lugu juhtus mitmed aastaid tagasi, kuid vähesed on sellest kuulnud. Räägitakse, et kunagi ammu, kui maailm sõdis, tegi Saksa sõjavägi Kadrina koolist omale haigla. Haiglasse viidi haavata saanud sõdureid ja ohvitseri, kes hoogsalt paranesid. Kahjuks leidis ka neid, kelle teekond seal otsa sai. Surnud viidi aga keldrisse, et need hiljem maha matta. Kui lõpuks sõjavägi koolimaja taas vabastas, unustati kahe ohvitseri laibad keldrisse kapi taha. Nagu kummituslugudes ikka, hakkasid ka nemad mööda koolimaja ringi hulkuma. Nad ei olnud kurjad ega halvad, vaid otsisid kedagi, kes oleks nõus nad ilusti maha matma. Niimoodi toimus see aastakümneid.

Oli aasta 2008 sügis, lapsed tulid taas kooli. Nagu kombeks kummitustele, olid ka nemad kooliaasta avaaktusel kohal. Direktor pidas kõne, lapsed laulsid ning suundusid siis

klassidesse, unised näod ees. Näha oli, et uus kooliaasta kedagi ei rõõmustanud.

Kooliaasta algusest oli möödunud peaaegu pool aastat, kui ühel päeval mängisid 8. klassi poisid füüsikaklassis lambilülitiga, kuni see lõpuks kogu kooli elektrikorgid välja lõi. Järsku oli terve koolimaja rahvast täis, kõik jooksid ringi. Korkide läbilöömine oli koolimaja keldris, kus kummitused teed jõid, tulekahju tekitanud. Õnneks said kõik kenasti koolist välja ning ootasid turvaliselt, ka meile tuntud kummitused. Tulekahju ei levinud õnneks suureks. Sai kannatada vaid ruum, kus kummitused elasid, kapitagune, kuhu nad kunagi jäetud olid.

Mõnekümne minuti pärast oli tulekahju kustutatud. Kui majahoidja keldrit vaatama läks, polnud tollest ruumist enam suurt midagi järel. Ainult hunnik tuhka ning kaks teise maailmasõja aegset Saksa sõjaväe ohvitseri ordenit. Majahoidja korjas ordenid üles ning viis direktori kabinetti. Kummitused järgnesid talle. Direktor sai kohe aru, et tuleb tegutsema hakata. Esimese asjana lasi ta saata endale Saksa sõjaväe ohvitseride nimekirja, mille järgi kahe kohta andmed puudusid. Peagi oli talle selge, et tuhk, kust seest orderid leiti, kuulus samuti ohvitseridele. Kool ostis urnid, tuhk ning ordenid asetati ettevaatlikult sellesse ja saadeti tagasi Saksamaale. Kummitused olid nii õnnelikud, et ostsid lennupiletid ning sõitsid samuti tagasi oma kodumaale.

Aga see, kuidas nad Saksamaal hakkama saavad ... see on juba teine lugu!

Helene Kristine Viita

12. klass

Vihik, mis sööb tähti

On üks vihik, mille omanik on Miia. Miia õpib teises klassis. Esimeses klassis õppis Miia väga hästi, teises klassis hakkasid juhtuma imelikud asjad. Kui õpetaja kontrollis Miia vihikut, oli alati mõni täht puudu. Kui tunnid lõppesid, küsis õpetaja Miialt, mis temaga juhtunud on, et tema töödes on tähed kadunud.

Miia hakkas nutma ja ütles, et tema kirjutab õigesti, lihtsalt vihik on halb. Õpetaja pani tähele, et vihik on teistest erinev. Siis küsis õpetaja, kust ta selle vihiku sai. Miia vastas, et leidis vanaema pööningult.

Siis meenus õpetajale, et tema ema rääkis talle kunagi imelikust vihikust, mis sõi tähti. Õpetaja sai aru, et Miia oligi selle vihiku üles leidnud.

Gretel Pärlin

2.b klass

Ühe koolilaua lugu

Ühel vihmasel päeval hakati Kadrina Keskkoolis koolimööblit vahetama. Uued laud ja toolid rõõmustasid, et said võimaluse tulla igavast tehasest vanu asendama. Vanad toolid ja laud ei olnud sellega väga rahul. Nende endi arust oleksid nad võinud veel paarkümmend aastat koolis edasi töötada.

Korraga tuli üks noor tool ühe vana laua juurde ja ütles talle: „Tere, laud! Kui kaua sina siin koolis olnud oled? Kas sa, palun, räägiksid mulle, mida põnevat sinuga siin juhtunud on?“

Õpilaste koomiksites kajastuvad nende käitumine, mõttemaailm ja ka suurimad hirmud.

„Lahe unenägu“
Aleksandra Saar
6.a klass

<https://vimeo.com/210725050>

„Õudne järelevastamine“
Liis-Marii Kaso
6.a klass

<https://vimeo.com/210586721>

Laud vaikis natuke aega, kuid hakkas peatselt rääkima: „Või nii ..., et sina tahad kooli kohta teada. Kuula siis mind hoolega.

Ma jõudsin siia koolimajja aastal 2000 ja mind toodeti Aru Grupis. Esimesel koolipäeval aastal 2000 istus minu laua taha kaks väikest tüdrukut Maarja ja Johanna. Küll nemad ikka lobisesid palju! Eks ikka õpetaja keelas neid ka, aga neil oli vaja ikka rääkida. Aastal 2004 viidi mind teisse klassi ja seal istus minu juurde poiss nimega Kevin. Tema spikerdas palju ja toppis mulle aeg-ajalt nätsu kuskile. Aastal 2005 löödi mul seal klassis jalg katki. Paari päeva pärast vahetati mul jalg ära ja mind viidi rahulikumasse klassi, 4.a-sse. Seal oli mul hea seltskond ja mu laua taha istus tüdruk nimega Anna. Tema ei spikerdanud kordagi. Aastal 2011 viidi mind kahjuks sealt klassist ära. Muutusin esimese klassi lauaks. Seal istusid minu laua taha kaks tüdrukut Nelli ja Alissa. Nemad istusid viimati minu taga, kuid nüüd tulete sina ja su sõbrad meid asendama!“ lausus laud viimaks, pisar silma ääres.

„Mul on väga kahju, et sa ei saa rohkem siin olla,“ ütles tool.
„Aga ma luban sulle, et ma hoian Alissal ja Nellil silma peal.“
„Kas sa tõesti teeksid seda?“ küsis laud. „Loomulikult!“ vastas tool talle rõõmsalt. Lauale tulid kaks töömeest järele ja ta ütles toolile oma viimased sõnad: „Hoolitse nende tüdrukute eest ja valva neid hoolega! Head aega, tool!“ „Head aega sullegi!“

Madli Nokkur

6.a klass

Harry Laiví klassi laua autobiograafia

See kõik algas ühel augustikuu päikselisel suvepäeval, kui mind toodi tehasesst välja. Täpsem kuupäev oli 19. august. Ma olin erkkollane ja selle kandi parimast puidust valmistatud. Me olime oma semudega väga erutatud, sest me nägime, et meid viiakse veoauto peale. Me teadsime, et enam tagasiteed ei ole. Sealt algas meie elu.

Kui me paar tundi hiljem päevavalgust nägime, olime kuskil suure hoone juures. Meid hakati ükshaaval välja tõstma ja ruumidesse tassima. Ma polnud veel kunagi nii valmis olnud kui nüüd. Kuigi jah, ma olin olemas olnud ainult paar tundi, aga mis siis. Ma ei jõudnud ära oodata, millal ma teada saan, kuhu mind ja minu semusid toodi. Mis kõige parem, meid pandi kõik samasse tuppä.

Paar päeva läks mööda ja me muudkui passisime ja passisime. Mõtlesime juba omaette, miks meid siia üldse pandi. Kas meil on üldse otstarve? Mis meist saab? Aga siis tuli 1. september. Seda päeva mäletan ma oma elu lõpuni. Kell sai 8.30 hommikul ning uksest hakkas sisse tulema inimesi, nad olid noored. Ja peale neid astus klassi üks mees. Mind valisid oma lauaks kaks poissi. Päril toredad tundusid.

Just siis, kui need poisid istusid, lõi mul püri põlema - MA OLEN KOOLIS! Oh, see on üks parim asi, mis võib lauaga juhtuda. Olin kuulnud, et lapsed hakkavad minu peale sodima. See on ainult hea, sest niimoodi kogun ma enda peale mälestusi. Pärast neid poisse istuvad minu taga veel mitmed lapsed, see tähendab veel rohkem sodimist. No ma olin ikka väga õnneseen sel hetkel.

On möödunud mööda aastaid ja mind on kasutanud oma mitukümmend õpilast. Olen tutvunud mitme naisega, kes iga päeva lõpus proovivad minu pealt laste sodimisi maha saada. See mulle ei meeldi ja ma olen selle neile raskeks teinud. Ma hoian hästi kõvasti oma mälestustest kinni. Ta ei saa neid sodimisi enam maha ja mul on tunne, et ta on vist alla ka andnud.

Üks kord käisin ma isegi reisil. Üks poiss tõstis mu aknapoolsesse ritta. Oi, see muutis mu maailmavaadet. Sõna otseses mõttes. Aga see kestis ainult paar koolitundi, sest siis tuli uus poiss ja tõstis mind minu eelmisesse kohta tagasi, sest oli soovinud enda lauda. Kuid akna all käik oli mu elu eredaim hetk. Jällegi, sõna otseses mõttes.

Ma olen väga tänulik nendele õpilastele, kes mul aitavad jala sirgeks panna. Teate ju küll neid laudu, mis krigisevad, ja kui kirjutad, siis laud ei püsi paigal. Jah, ma olen üks nendest. Ja viimasel ajal ongi mul probleemiks see, et vasak jalg läheb viltu. Aga nagu ma ütlesin, on mõned õpilased, kes mind hädast välja aitavad ja selle sirgeks panevad. Aitäh neile!

Kokkuvõtteks olen ma väga rahul oma eluga Kadrina Keskkoolis. Mind on hästi hoitud ja korralikult soditud. Olen tänulik kõikidele oma õpilastele, kes minu taga on istunud, ja kabineti peremehe naljadele, mis on head meeoleolu hoidnud kõik need aastad.

Kaisa Nele Hendla
9.a klass

Kriidi memuaarid

Tere, olen Tanel, õpetaja Eda Saki klassi kriit. Olen sellel tööl olnud terve oma elu, alates sellest hetkest, kui mind poest osteti. Olin suures karbis koos teiste valgete kriitidega. Ausalt öeldes oli see päris piinarikas. Igatahes, mind toodi Kadrina Keskkooli ning mulle anti ülesanne: aidata õpilastel oma tarkust tahvli peal kõigile näidata, või siis noh, vahepeal ka lollust. Aga alustame ikka algusest.

Nagu ma ütlesin, ei olnud minu elu algus roosiline. Kinnises karbis teiste identsete kriitidega koos olla ja mitte midagi teha ei ole kerge. Kui meie koduks saanud karp lõpuks õpetaja lauale maha pandi ja avati, olime väga õnnelikud, olgugi et me ei teadnud, mida meist oodatakse. Kui esimene kriit karbist järsku välja võeti, olime väga hirmul – me ei teadnud, mis juhtuma hakkab. Ajapikku sai selgeks, mis on meie eesmärk siin elus. See tundus nii põnev! Iga kord, kui karp uuesti avati, tahtsime kõik ikka ja jälle valitud saada. Niiviisi ootuses elasin kaua, paar nädalat isegi. Hakkasin juba lootust kaotama ning kartsin, et äkki tuuakse uus karp ning mind unustatakse ära! Õnneks seda ei juhtunud, kuna olen nüüd kuulnud, et meie koolis kasutatakse kõik alati nii viimaseni ära, kui vähegi võimalik. See on hea, sest lõpuks saabus ka minu hiilgeaeg. Mäletan selgelt, et see oli kolmapäevane päev ning ilm oli kohutav, nagu see Eestis tavaliselt ikka on. Karp avati, avajaks oli keegi suur poiss, keda ma ei teadnud, järsku võeti minust kinni ning ma olin kõige õnnelikum kriit ilmas!

Sellest hetkest algas mu elus uus peatükk. Kiiresti õppisin ära kõikide laste nimed ning sain tuttavaks ka õpetajaga. Peagi sai

selgeks, mis on minu elu eesmärk – teenida lapsi ning õpetajat nii hästi kui võimalik ning aidata õpetajat õpetamisel. Leidsin, et õpilasi on väga erinevaid: mõned ootavad tahvli ette kutsumist, et näidata, kui hästi nad koduseid ülesandeid on osanud teha, kuid mõned soovisid lausa pingi alla vajuda, kui nägid, et õpetaja Sakk hakkab neid küsitلهma.

Varsti hakkasin siiski aru saama, et mu elu ei kesta igavesti. Nägin sõpru endisest karbielust ning olin, kui vanaks ja väetiks nad on jäänud. Iga kord, kui mind kasutati, jäin aina lühemaks. Väike hirm oli küll naha vahel, kuid siiski ei soovinud ma peitu pugeda, vaid vapralt oma missiooni edasi täita. Lõpuks olin nii lühike, et minuga enam kirjutada ei saanud, kuid õpetaja Sakk oli nii vastutulelik, et ta ei visanud mind prügikasti, ta pani mu hoopis teiste vanade sõprade juurde!

Kolmas osa mu elust kestab siiamaani. Leban ikka õpetaja Eda Saki klassis tahvli ääre peal ning elan õpilastele tulihingeliselt kaasa. Olen õppinud, et Julia kaheteistkümnendast klassist oskab alati oma ülesanded laitmatult ära teha, sama moodi ka Ave. Joosep seevastu on väga laisk, kuid nupp nokib täiega ning tahvli ees suudab ta alati midagi välja mõelda. Aliise proovib ikka ja alati tahvli ette tulekust kuidagi mööda nihverdada, kuid see on õnnestunud tal vaid paaril korral.

Olen oma eluga rahul. Jälgin siiamaani, kuidas õpilased tööd teevad ning õpetaja õpetab. Olen ise aidanud kaasa lastele hariduse andmisele ning olen selle üle väga uhke!

Aliise-Maria Pärna

12. klass

Vana tahvli lugu

Minu lugu algas peaaegu kakskümmend aastat tagasi ühes koolis, mis tundub mulle siiani hiiglaslik.

Mäletan, kuidas mind uhiuena koolimajja viidi ja vana tahvli vastu ümber vahetati. See oli kõige rõõmsam päev minu elus. Kui algas tund, tutvustas õpetaja mind õpilastele ja käskis hästi kohelda. Sain endale sõpradeks ka uue tahvlilapi ja ilusad värvilised kriidid. Mulle meeldis, kui õpetaja ja õpilased minu peale kirjutasid. Aastatega kirjutati minu peale tohutul hulgal tarkust ja ma õppisin juurde väga palju. Sain selgeks ka erinevate laste käekirjad, nägin aastate jooksul, kuidas lapsed suuremaks kasvasid ja targemaks said. Põlvkonnad vahetusid ja klassi tuli ka uus õpetaja. Selle noore õpetajaga omandasin veel rohkem uusi teadmisi, aga lõpuks hakkas tundides minu tähtsus vähenema. Õpetaja kasutas rohkem arvutit. Kuulsin ka, kuidas ta kord direktoriga rääkis ja kurtis, et kriit määrib käsi. Sain aru, et minu aeg võib varsti läbi saada ja nii see oligi.

Nädala pärast tulid ehitusmehed, võtsid mu seina pealt alla ja minu asemele pandi särav valge tahvel, mille peale sai markeritega kirjutada. Jõudsin talle veel edu soovida, enne kui minu kuskile keldrisse viidi. Olin küll kurb, aga lõpuks mõistsin, kuidas mul vedanud oli ja pealegi on mul siin keldris teised tahvlid seltsiks. Nüüd kuulan nende elulugusid ja meenutame koos möödunud aegu.

Ave Jalakas

12. klass

Millised võiksid olla meie kooli interjöörid õpilaste unistustes?

„Vuliseva purskkaevu, jäätiseleti ja kohvikulaudadega kohtumispaik“

Henry Erenbus, Mirell Mooses, Saara Suurkivi ja Katriine Vasemägi

9.a klass

„Astronoomia klass“

Pille Riin Erikson ja Anna Elisabeth Viise

9.a klass

„Looduslähedane kooli koridor“
Karolin Krasnov ja Kevin Kruusmann
9.a klass

„Võimlemispallide ja liikumisradadega koridor, kus on ka puhkenurk roosa diivaniga ja suure lehttaimega“
Liis Lillemägi, Annabel Bremen, Sandra Vanaküla ja Getlyn Ojaste
9.a klass

Nutikad

Koolis aina kisa kära,
see mind tüütab täitsa ära.

Kõigil käes on nutikad,
justkui tüütud lutikad.

Neist vabaneda raske,
täita õpetaja káske.

Plikad teevad ilupilte –
näitama peab uusi kleite.

Poisid sõda mängivad,
üksteist maha notivad.

Mõned kutid üsna nutikad,
osad päris titekad.

Nuhvlist saanud suurim sõber,
päev selleta on lihtsalt nõder.

Annika Viiksaar

11. klass

Nutivaba pühapäev

Meie pere on nagu iga teinegi pere: mina, minu õde, ema ja isa. Meil oli ka koer Harli, aga tema oli juba nii vana, et me panime ta eelmisel nädalal magama. Meie peres on kõik väga erinevad. Mina ei muretse üldse mitte millegi pärast, aga minu õde kontrollib alati kõik asjad sada korda üle. Ka ema ja isa on täielikud vastandid. Ema on väga tundlik ja arg, isa aga seisab enda eest ja ei lase kellelgi endale pähe istuda.

Täna on esmaspäev, aga eile, pühapäeval rääkisid ema ja isa, et meie pere on käest ära läinud. Mu õde Maris tegi veel nalja, et kas isa tunneb end üksikuna kolme naissoost isikuga koos elades. Mina mõtlesin automaatselt, et tulebki perelisa, aga kus sa sellega. Nemad pidasid silmas meie telefoni ja arvuti hullust. Jah, tõsi, nad tunnistasid üles, et on ise ka pea kaotanud. Nii hea tunne oli, kui nad rääkisid, et seekord on ka nemad karistuse ära teeninud. Kuigi nad mainisid, et see on esimest ja ka viimast korda. Isa pakkus välja, et teeme nutivaba nädala. Sellega läks ta küll nüüd hoogu - TERVE NÄDAL! „Kas ta on hulluks läinud?“ mõtlesin ma omaette. Õnneks oli Mammu (Maris) minuga nõus. Ta veenis papsi, et nutivaba võib olla, aga ainult üks päev. Nii ta siis jäigi. See on siia maani olnud üks pikimaid pühapäevi minu elus.

Ema ütles, et telefonid jäävad enda kätte, „mäng“ käib aususe peale. Ta pani välja ka auhinna – kogu raha, mis on meil ropendamispurgis. See on selline purk, kuhu igatüks paneb ühe euro, kui ta ropendab. Peab tõdema, et enamik rahast seal kuulub mulle. Mammu tegi oma arust nalja ja lausus: „Äkki teeme veel nii, et oleme terve päeva kodus ja koristame kogu maja ära. Siin valitseb ju täielik korralagedus.“ Emale see mõte meeldis ... lausa väga. Ja nii see jäigi.

Nutivaba pühapäev algas täpselt kell 10.00. Ma panin oma telefoni kohe riidekappi ja ajasin kapi veel hästi segamini, et ma oma erkroosa korpusega telefoni üles ei leiaks. Enda toa koristasin ära kahe tunniga (kuude möödudes tekib sinna palju prahti, mis mina teha saan). Kapi koristasin alles siis, kui terve maja läikis. Kell lõi 12.00 ja minu teada, kordan veelkord MINU TEADA, ei ole keegi oma telefoni puutunud. Ainult

siis, kui keegi helistas. Ropendamispurki oli ka raha juurde tulnud, kuna minule ja mu õele ei meeldi kohe üldse koristada. Emme ja issi koristasid kahe peale enda hiiglaslikku magamistuba. Maris jõudis enda toa koristada ühe tunniga, aga ta tuli sealt välja alles kell 11.45. Huvitav oli mõelda, mis ta need viis minutit seal tegi. Ma ei hakanud küsima ka. mõtlesin, et küll siis õhtul räägime. Meil on ka külaliste tuba, mida pidin koristama mina. Õnneks Maris mõistab mind ja ta tuli mulle appi.

Poole kahe paiku sõime lõunat. Emps tegi pasta-bologneset. Mmm ... see oli nii hea. Meil oli eilsest veel maasikakooki järele ja nosisime ka seda. Nüüd oli aeg kööki koristada. See jäi ka minu teha. Mammu koristas suurt tuba ning ema koristas vetsu, kuna keegi teine seda teha ei tahtnud. Issi rookis õues lund ja rääkis ka naabrimehele meie erakordsest päevast. Kui õu oli lumest puhas, tuli ta tuppa ja tegi endale kohvi. Seejärel suundus ta teleri ette jalgpalli vaatama – see oli lubatud. Prügi välja viies nägin enda klassiõde Jaanikat, kes tahtis teada, kas ma olen juba näinud seda pilti endast, mis internetis kiirelt levib. Ma ei saanud ju seda vaadata. Selgitasin siis talle, mistõttu ma pole seda pilti näinud. Ta pakkus välja, et ma salaja vaataksin, aga ma jõudsin talle vaid tsau öelda, kui ema juba ärritus, miks ma nii kauaks õue jäin. Köök sa koristatud ja ma läksin oma tuppa. Mõtlesin kaua, kas võtan telefoni või mitte. Ma panin ukse vaikselt kinni ja hakkasin telefoni otsima. Lõppude lõpuks oli mu tuba jälle sassis ja telefoni leidsin alles siis, kui viimase särgi üles tõstsin. Nüüd olin riiete asemel kapis hoopis mina.

Ma läksin enda arust alles kappi, kui ema kapiukse lahti tõmbas ja mind vihasel toonil õhtust sööma kutsus. Ma kaotasin ajataju. Vanemad olid ikka päris solvunud, et ma sohki tegin. Aga mis ma parata sain, ma ei saa ju lasta ennast häbistada. Muide, seal pildil olin ma 6-aastane ja see oli nii jube pilt. Ma ei teadnud, kes selle pildi liikvele lasi, aga kindel oli see, et ma leian ta üles ja teen temaga 1:0.

Kell oligi juba kuus saanud ja oli aeg võitja välja kuulutada. Ilmselgelt polnud see mina. Ka isa tunnistas üles ja ütles, et nad käisid emaga internetis samal ajal, kui nad oma tuba koristasid. Ema eitas seda, kuid see oli asjatu vaev. Jäigi veel Maris. Ma olin kindel, et ta käis telefonis enne või pärast oma toa koristamist. Jõudsin ka juba mõelda, et anname selle raha hoopis heategevusse, aga nagu ema eitas ka Mammu enda internetis käimist. Erinevalt emast olid tal tõendid – joonistused. Ta ütles, et ei viitsinud koristada ja joonistas hoopis. Muidugi võis ta need juba varem valmis teha, aga joonistada talle tõesti meeldib ning vanemad uskusid teda. Maris sai endale 77 eurot.

Järgmisel hommikul üles tõustes nägi eilne võitja mind koolikotti pakkimas. Ta hakkas naerma ja küsis, mis ma teen enda arust, täna on ju pühapäev. Kahjuks või õnneks olin ma näinud und. Tunduski kuidagi imelik, et mu tuba oli segamini. Kuna kell oli 7.30, jäin ma uuesti magama ja tõusin üles ilusas koristatud toas. Enam ma ei saanud aru, kas ma magan või olen üleval ja päevadel ei teinud ka vahet.

Carmen Jastremski

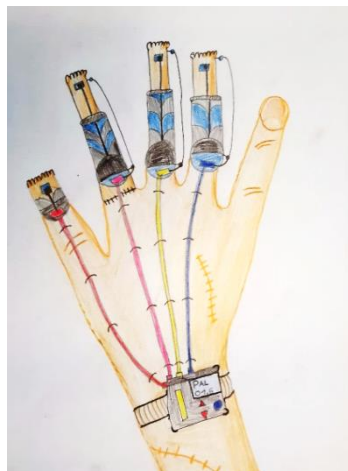
7.a klass

Kirjutaja 2016 noorema kooliastme võidutöö

Mis iseloomustab tänapäeva õpilasi?

„Ka sõrmest võib tulla pauk“
Anette Traus
8.a klass

„Nutistunud sõrmed“
Ragnar Rooba
8.a klass

„Globaliseerumine“
Anna Elisabeth Viise
9.a klass

„Rööprähklemine“
Birgit Klopp
9.a klass

„Kinnihoidmine“
Sigrít Umerov
8.a klass

„Multitaskimine“
Anna Elisabeth Viise
9.a klass

„Kiirustamine ja pealiskaudsus“
Lydia Kams
9.a klass

(Sügisene) nutivaba pühapäev

Tere! Mina olen Aadu. Ma veedan oma lapitekikirjuid elupäevi Ülesoo talus, mis kesk Kükametsa metsi, laiui põllulappe ja kaevsügavaid soid ja laukaid laiub. Elan koos oma alati sädeleva abikaasa Jannega, kelle on andnud mulle armastus ja püha Taara ning kellega on minul 2 vahvat last. Vanem poeg on juba 24-aastane ning elab Tartus oma magusat inseneeria-tudengi elu. Meie leibkonna pesamuna, kes on juba 18-aastane noor neiu, on veel emme-issi kaitsvate tiibade all varjus.

Maal on tööd nii, et tapab. Viljaka mulla sees pesitsevad rusikasuurused kartulid, mis lausa ootavad ülesnoppimist. Aga traktor ei liigu paigast. Ma lihtsalt olen oma 250 euro eest soetatud telefonis niivõrd kinni, et lausa talu korrast ära. Janne muudkui nõuab, et ma need kartulist rahnud üles maapinnale ajaks, aga plastvidin mu peos sosistab ingliahääl: „Kulla Aadu, ära jäta mind üksi! Ma ei suuda sinuta elada! Ma armastan sind üle kõige ja ka Sina soovid just MIND!” Ma ei suuda oma kuldaväärt ustavale kaaslasele öelda „Ei!”. Ma olen tema ori.

Naine tihub nutta, tütar ägab töökoorma all, poeg ei saa tulla, sest lühike aeg, aga pikk on maa. Mina aga silitan silmadega seda masinat. Ma ei söö, ma ei maga, ma ei taha teha tööd. Nagu mõlgub Vanemuise mõtteis vaid kandlelugu, on minu meeles vaid nutikas plasttükike.

Naispere tuli kokku, et pidada nõu. Mis küll aitaks? Wi-Fi väljalülitamisest pole tolku – minul ju uhke mehe kombel taskus ülikiire 4G. Kallist vidinat nagu ära uputada ka ei tahaks ega saaski – ma ju hoian seda musta vidinat kramplikult kümne kasimata küünega kinni. Ideed on naistel nüüd otsas.

Helistati perepojale – Tartus on ju targad inimesed. Poiss mõtles sekundi, mõtles kaks ja välja mõtles. Soovitas too lahkelt laadija ära peita.

Laadija topitigi gigantsesse iidamast-aadamast ajast komposti-kuhilasse, et ma seda leida ei suudaks. Õige pea oligi minu telefoni 3000 milliampertunnine aku, täpsemalt tema isukas kõht, tühi. Otsisin laadijat – no ei ole sunnikut. Küll mina itken nüüd kibedasti, karjun vihast ja raevust ja otsin võimalusi, kuidas sooja pehmesse nutimaailma emaüsesse tagasi saada. Ma olin taassündinud ihualasti siia päris ellu. Ma ulgusin pool ööd, kuni lõpuks kurnatuna sügavasse unne uppusin.

Ärkasin juba vara koos kõlava läbilõikava kukelauluga. Oli pühapäev. Ma ei soovinud enam ilma mobiilita edasi elada. Otsisin juba omale parajat köit, kui tuli õitsev Janne ja mu lauta juhatas. Oli too monstrum täis loomi, kes kõik midagi nõudsid. Kes süüa, kes lüpsi, kes oli munemas ja väljendas munemisvalusid oma kaagutamisega.

Tegin suure jälestustundega oma tööd ära. Mõru nutt kurgus, asusin köögis hommikust võisilmset putru sööma, puulusikas paremas ja piimakruus teises, pahemas käes. Maitstes hästi, tuju roomas, liibudes mööda maad, ülesmäge.

Kaasa päris laia naeratusega, kas ma nüüd kartulid mullasest unest üles ajan. Polnud valikut – telefoni aku oli õndsas surmaunes ja kartulid oleks muidu peagi mullas mädanema läinud. Läksingi.

Alles nüüd vaatasin ma hoolikamalt õues ringi. Vesihall sombune taevas, selle all talumajad, mille vahel laseb tuul aurueduri või sulase kombel vilet.

Traktorgi, helesinine Belarus, paistis taamal põlluserval. Lükkasin talle hääled sisse ja sõitsin põllule. Mootori käre kähin rahustas mu pilves meelt. Peatselt oli muld pahempidi ja kartulid õhku nautimas. Sõidutasin mürageneraatori oma uneasemele tagasi ja takseerisin oma tööd. „Mnjaa, kihelkonna sirgeimate künnivagudega põllumehe võim ja oskused on rooste läinud ja tolmukorruga kaetud,” mõtlesin ma ohtes.

Avastasin taas seda uut vana isamaad. Näe – naabri-Ats on kortsulisemaks tõmmanud ja laia habeme kasvatanud! Peale paaritunnist uudistamist ostsin poest ühe limpsi (isver, kui kalliks on läinud!) ja vajusin mõttesse. Äkki lõpetaks telefoni hellitamise ära, saadaks selle plastjunni pikalt? Tööd on, pere on, elu on ilus, miks ma seda lutsu veel vajan?

Läksin koju, lunisin pisarsilmil ja tõsimeeli oma perelt andestust selle valu eest, mida minu mobiiliarmastus neis tekitas. Hakkasin taas tööd tegema – tütar sai minna kooli ja Janne elu läks ka tasapisi kergemaks. Ma olen tagasi. See Aadu, kes oli enne, on nüüd taas elavate kirjas!

Just niimoodi saigi minu nutivabast pühapäevast imeilus nutivaba elu. Loodan, et tänu minu loole muutub maailm taas helge(ma)ks paigaks, kus öeldakse ikka „tere”, mitte ei jääda sinise helgiga viietollist ekraani silmitsedes graniitraske auto rataste alla.

(Ahjaa, laadija elab oma elu kompostihunnikus edasi ja kuni ta veel surnud ei ole, ootab ta seal praegugi lebades oma uut orja.)

Reio Opro mei

8.a klass

Kirjutaja 2016 vanema kooliastme võidutöö

Kooli argipäev

See oli seitsme aasta eest,
kui koolitee mul algas.
Tol ajal kahemeetrist meest
ei olnud veel me hulgas.

Sai kuulatud direktorit
hiigelsuures uhkes saalis.
Kus kätte anti aabitsad
ja olimegi ühes paadis.

Essas klassis polnud viga,
siis mänguline oli kõik.
Istus sõber ees ja semu taga,
läks lihtsalt lugemiselõik.

Kui tuli teise klassi minna,
olid tunded üsna ärevad.
Nagu läheks suurde linna,
kus tänavad nii kõledad.

Jõudis kätte kolmas klass,
inglise keel tuli lisaks.
Õppis väike rahvamass,
et saada targaks, visaks.

Uksele koputas neljas klass,
õpsid nõudsid rohkemat.
Küsisid, mis on ruudu mass,
kas üks pluss üks on ikka kaks.

Viies aasta polnud lihtne,
tasemetöid tuli teha.
Õppisin selgeks, mis on sirkel,
tundma sain ka inimkeha.

Juba ründas kuues aasta,
saksa keel tundus põnev.
Õppimine tervist laastas,
enam polnudki nii tore.

Seitsmendas kiskus asi kiiva,
tunnistusele tuli neli.
Ära kaotasin justkui tiivad
ja häälest kadus rõõmuheli.

Nüüd, kui käes on kaheksas,
tundus, et kõik algas hästi.
Aga võta näpust -
füssa õpik avada kästi.

„Tuleval aastal,“ siristas lind,
„tuleb taaskord koormust lisaks.“
Hoiatas ta rangelt mind,
et ühiskonnaõpetus teeb visaks.
EKS NÄIS!

Minna Lilleoja
8.a klass

Ajaränne

Camilla Päevik - VIII päev 16.10.2016 (16.10. 2059)

Tere jälle! Mina, Camilla, jälle siin. Sellest on umbes nädal, kui ma tänu oma leiutisele siia sattusin. Mõelda vaid, ma olen siinsamas, Kadrina Keskkoolis, ainult et 43 aastat varem. Varasematel lehekülgedel olen küllalt arutanud selle üle, aga ma ei väsi sellest. Kuidas ma sattusin siia? Lugu on järgmine.

Ma olin parasjagu oma geograafiaprojekti tegemas, milleks oli lennukimudel, mille abil saaks natukene ajas tagasi rännata, mitte palju, aga paar-kolm tundi ikka. See oleks töötanud minu leiutatud superkütusel. Ma olin parasjagu kooli laboris projekti kallal töötamas, kui ma sattusin 2016. aastasse 9. oktoobrisse.

Kadrina on 2016. aastal tulevikust nii erinev. Ja koolimaja on tuleviku omast vähemalt neli korda väiksem. Kogu B-korpus on tulevikus laborite päralt. Mina tegin oma projekti praeguse õpetaja Punga klassis (tulevikus on see labor), kui ma äkki keset tundi tema klassi sattusin. Ma olen kõigile siin hetkel huvitav uurimisobjekt, kuna ma tulen tulevikust. Ütlen ära, et ega see tulevik pole nii ilus midagi.

Kui ma olin paar päeva siin koolis viibinud, üritasin ma igat moodi tagasi saada, aga kahjuks on “mineviku” arvutid liialt aeglased minu lennuki tööleseadmiseks. Seega pean ma ootama, kuni ma saan kiirema arvuti valmis. Aga nii kaua on mul aega siin ringi vaadata.

Ma kohtasin siin eile oma vanavanemaid. Nad õpivad hetkel 9. klassis. Natuke naljakas on oma vanavanemaid nii noorena

näha. Kes teab, mis reaktsioon neid ees ootab, kui ma 2059. aastasse tagasi jõuan.

Kadrina on 2016. aastal kordades toredam kui 2059. aastal. Esiteks selle pärast, et siin ei ole niipalju saastatust ja üksteise hävitamist kui tulevikus ja ma tõsiselt kaalun siia jäämist, et muuta tulevik paremaks. Koolis olen ma siin 7. klassis. Naljakas, sest meil olid 2. klassis samad teemad, mis praeguses 7. klassis. Õpetajad soovivad, et siia jääksin ja aitaksin luua parema tuleviku kui see, millest ma hetkel räägin, aga neid huvitab ka see, mis areng tulevikus toimunud on. Tunnen end siin natukene ärakasutatuna.

Ma pean nüüd minema, aga külastan sind homme jälle.

Anita Algus

7.b klass

Saja aasta pärast...

Saja aasta pärast seisab Kadrina Keskkool ikka samas kohas, keset Kadrinat. Näeb välja sama ilus ja võimas, nagu ta on ka praegu. Samas midagi on muutunud. Kadrina ühest sümbolist, Kadrina Keskkoolist, on saanud justkui võlukool.

Kadrina Keskkool on kool, mis oma pika ajalooga on olnud tarkuse andjaks tuhandetele lastele ja noortele. Tarkuse andjateks on olnud sajad ja sajad õpetajad. Kõik õpilased ja õpetajad on jätnud kooli oma jälje. Nad on jätnud kooli oma tarkuse ja headuse. Kadrina Keskkooli seinad ja põrandad on talletanud endasse kõik hea ja positiivse. See on saladus, mida keegi ei tea.

Kadrina koolil on seinad ja pörandad, mis näevad ja kuulevad kõike, endasse talletavad aga vaid headust ja rõõmu. Suurtesse pörandapragudesse on imbunud headus ja rõõm, seintesse tarkus ja sõbralikkus. Headus, rõõm, tarkus ja sõbralikkus on nagu aur, mis liigub mööda kooli ja täidab igat õpilast ja õpetajat. Õhtuti, kui koolis tuled kustutatud ja ukсед lukustatud, imbub aur seintest ja pörandatest välja, liikudes mööda koolimaja ning täites iga nurga headuse, rõõmu, tarkuse ja sõbralikkusega. Ühes sopilises nurgas asub unistuste sein, mis on kogunud kokku kõigi laste unistused ja asub õhtuti neid täitma.

Iga inimene, kes astub sisse Kadrina Keskkooli suurest uksest, täitub momentselt tarkuse ja headuse auruga, mis enam mitte kunagi kehast välja ei lähe. Saja aasta pärast kutsutakse Kadrina kooli tarkuse tareks, headuse hooviks, rõõmu rajaks ja sõbralikkuse saaliks. Sellist mõju ongi avaldanud iga õpilane ja õpetaja Kadrina koolile. Iga järgneva aastaga täituvad seinad ja pörandad veelgi enam kõige positiivsega ja headuse aur koolis kasvab veelgi.

Susanna Piigli

7.b klass

